

Predica de la Krefeld

Sâmbătă, 15 mai 1982, ora 19:30

(Citate din predica „Ce să fac cu Isus?” de fr. Branham)

fr. Frank

Laudă și mulțumire Domnului nostru!

Acesta a fost un cântec nou cu gânduri vechi, care ni s-au înnoit. El ne-a atins pe noi, iar noi L-am atins pe El prin credință. Din El iese putere; astăzi încă iese putere din El. În Cuvântul de început, noi am auzit deja diferite lucruri. Eu mă uit în predica cu titlul „Ce să fac cu Isus?” Acolo scrie: „Dinamica acestei Adunări va fi o umplere nouă cu Duhul Sfânt, care a fost eficace într-o măsură mică în mijlocul nostru, în timpul în care Piatra de încheiere va coborâ ca să se unească cu Trupul. După ce Capul și Trupul se vor uni, puterea Duhului Sfânt îi va ridica, încât chiar și morții, care au murit de sute de ani în Hristos, vor învia în frumusețea sfințirii Sale și se vor înălța la ceruri. Dinamica este Duhul Sfânt!”

Sunt gânduri minunate pe care Dumnezeu le-a exprimat în Cuvântul Lui și este minunat faptul că putem să ne bizuim pe aceasta. Cuvintele oamenilor nu sunt de încredere, chiar dacă ele conțin multe lucruri și totuși ele nu au să ne spună nimic. Dar Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat și El garantează pentru fiecare cuvânt pe care l-a rostit. Cine dintre noi își poate închipui că oamenii care au murit de sute de ani, ale căror trupuri s-au transformat în țărână, din care nu mai există absolut nimic, că ei dintr-o dată ei se vor scula din morți? Ei vor apărea într-un trup nou și noi, care mai trăim și mai suntem aici, vom fi transformați și luați cu toții în slavă. Cine poate s-o explice sau s-o cuprindă? Numai credința o poate cuprinde.

Pentru oamenii acestei lumi, tot ce vorbește și spune Dumnezeu este o nebunie. Din cauza aceasta, Pavel le scrie

corintenilor - 1Cor. 2:14: „*Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el sunt o nebunie;*” Omul firesc spune: „Pentru ce am eu nevoie de mântuire?” „Pentru ce trebuia să fie răstignit Domnul?” - „De ce? De ce? De ce?” - un „De ce?” după celălalt. Cel devenit credincios, vede lucrurile dumnezeiești. El vede Planul Lui de mântuire și se lasă cuprins de el, în acest mare Plan de mântuire al lui Dumnezeu.

Noi nu mai întrebăm. „De ce a făcut Dumnezeu acest lucru sau celălalt?” Noi doar ne putem întreba pe noi înșine: „De ce am făcut eu aceasta sau cealaltă și venim în fața lui Dumnezeu?”

Voi știți foarte bine că eu am pe inima mea să prelucrăm predicile fratelui Branham de după deschiderea pecetilor și să nu trecem doar așa pe lângă ele, ci să-L lăsăm pe Dumnezeu să ne vorbească; atât timp să ne vorbească până când Cuvântul lui Dumnezeu să rezolve tot pentru ce a fost trimis. El trimite Cuvântul Lui ca să ne însănătoșească, să ne ajute, să ne corecteze și să ne învețe. El trimite Cuvântul Lui ca să ne spună ceea ce are El în plan să ne spună.

În cuvântul de introducere, noi am auzit foarte multe gânduri. Domnul a cuprins toate lucrurile care se vor întâmpla. Mie mi-a devenit mare acest lucru, când a fost citit. „*Dacă voi veți fi prizoniți într-un oraș, atunci mergeți în alt oraș*”. El nu spune: „Apoi rugați-vă ca prigonirea să se sfârșească”. Știți voi ce vrea să spună aici? Ca un oraș, după celălalt, să poată auzi Cuvântul lui Dumnezeu. Câteodată, noi am putea sta în cap și să spunem: „Oh Dumnezeule, de ce este acest lucru așa? Nu poți Tu să conduci inimile necredincioșilor și să le pui în gând să ne spună un „Bun venit!”? Să deschizi toate ușile și inimile ca să le putem aduce mântuirea Ta?” Da, dar cum ar putea afla atunci toate celelalte orașe? „*Dacă voi veți fi prizoniți într-un oraș, atunci mergeți în celălalt oraș*”. Ei nu s-au dus acolo ca să vorbească despre prigonirea lor din celelalte orașe, ci ei s-au dus acolo ca să vestească Evanghelia cea minunată. Și după ce cei din orașul respectiv au avut de-ajuns, se duceau în celălalt oraș. Și așa a ajuns Cuvântul până la noi și a fost propovăduit până la capătul pământului.

Da, noi am putea spune: „Oare de ce un asemenea drum?” Haideți să lăsăm toate aceste „de ce-uri” în seama Domnului, fiindcă

noi tot nu putem da un răspuns la asemenea lucruri. Eu am spus deja dinainte: „De ce a lăsat Dumnezeu să se întâmple păcatul din Eden? De ce a fost nevoie de mântuire? De ce una, de ce alta?” Nu, noi lășăm totul în seama lui Dumnezeu și privim prin credință la ceea ce a făcut El deja și o primim în noi înșine și suntem foarte mulțumitori pentru aceste lucruri.

Eu am observat că, de fiecare dată, se petrec două lucruri în paralel: cel credincios și cel necredincios, cel bun și cel rău, amândoi se duc pe un drum paralel. Într-o lume fără pace, noi avem pace cu Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru. Într-o lume atât de destrăbălată și fără odihnă, noi am găsit odihnă pentru sufletele noastre în Isus Hristos, Domnul nostru.

Acesta este lucrul cel mai minunat pe care-l au credincioșii în acest timp, în care se despart cei credincioși de cei necredincioși. Eu cred că cei necredincioși trebuie să fie deruțați, rătați, încurcați, fiindcă ei nu pot rându-i toate aceste lucruri. Dar Dumnezeu ne-a descoperit Planul Lui de mântuire.

Eu mă mai gândesc la miercurea trecută. Noi am citit un Cuvânt deosebit din prorocul Ieremia și el ne lovește foarte tare. Mie îmi vine gândul că Adunarea ar trebui să fie acum la sfârșit exact așa cum a fost la început. Noi am prelucrat deja acest gând. Dar cuvântul din prorocul Ieremia, pe care l-am citit aici, se pare că ar fi acest timp de trecere, dar, cu siguranță, în timpul de sfârșit, fiindcă acesta este timpul cel rău despre care au vorbit prorocii, Domnul și apostolii. Domnul a spus: „*Dacă timpul nu ar fi scurtat, atunci niciun om nu ar putea fi mântuit!*” Așa va fi.

Eu m-am gândit la două sau trei texte biblice, pe care am vrea să le citim împreună. Pentru cei care nu au fost aici miercurea trecută, eu am citit din Ieremia 9. Și doresc să mai citesc încă o dată aceste texte. Ieremia 9:1-9: „*O! de mi-ar fi capul plin cu apă, de mi-ar fi ochii un izvor de lacrimi, aș plânge zi și noapte pe morții fiicei poporului meu! O! Dacă aș avea un han de călători în pustie, aș părăsi pe poporul meu și m-aș depărta de el! Căci toți sunt niște preacurvari și o ceată de mișei*”. «*Au limba întinsă ca un arc și aruncă minciuna; și nu prin adevăr sunt ei puternici în țară; căci merg din răutate în răutate și nu mă cunosc*», zice Domnul. „*Fiecare*

să se păzească de prietenul lui și să nu se încreadă în niciunul din frații săi; căci orice frate caută să înșele și orice prieten umblă cu bârfeli. Se trag pe sfoară unii pe alții și nu spun adevărul; își deprind limba să mintă și se trudesesc să facă rău”. „Locuința ta este în mijlocul fățarniciei și, de fățarnici ce sunt, nu vor să Mă cunoască, - zice Domnul”. „De aceea, așa vorbește Domnul oștirilor: «Iată, îi voi topi în cuptor și îi voi încerca. Căci cum aş putea să mă port altfel cu fiica poporului Meu? Limba lor este o săgeată ucigătoare, nu spun decât minciuni; cu gura vorbesc aproapelui lor de pace și în fundul inimii îi întind curse. Să nu-i pedepsesc Eu pentru aceste lucruri, zice Domnul, să nu Mă răzbun Eu pe un asemenea popor?»”

Noi am citit acum aceste lucruri și am observat că acest cuvânt nu a fost scris pentru cei necredincioși, pentru popoare păgâne, ci poporului lui Dumnezeu. Este un cuvânt profetic. Și dacă ne uităm aici în capitolul 8 - eu l-am prelucrat nu de mult timp la Zürich... În mare, aici este vorba ca noi să ne întrebăm: cum stăm noi în fața lui Dumnezeu? Suntem noi frați adevărați sau suntem frați falși (minciנוși)? Suntem prieteni adevărați unul față de celălalt, sau nu? Ce suntem noi, de fapt, în ochii lui Dumnezeu? Cine suntem noi în ochii lui Dumnezeu? Nu ceea ce gândești tu sau ceea ce gândesc eu; aceasta ar putea să stea departe de adevăr. Cum ne vede Dumnezeu?

Aici este scris: „*Fiecare să se păzească de prietenul lui*”. În trecut, noi trebuia să ne păzim de dușmanul nostru, dar astăzi trebuie să ne păzim de prietenul nostru. Este scris: „*Și să nu se încreadă în niciunul din frații săi, căci orice frate caută să înșele și orice prieten umblă cu bârfeli*”. El vorbește blând (prietenos) cu aproapele său, dar în inima lui îi pune o capcană. Dacă citim Faptele apostolilor, atunci observăm că la început, la Cincizecime, au fost adunați 120. Aici, între cei 120 nu a fost absolut nimeni care a avut ceva de bârfit despre unul sau altul. Ei au fost o inimă și un suflet. Ei s-au adunat ca să-L trăiască pe Dumnezeu. Și eu cred că 120 de persoane, care se adună într-o asemenea unitate dumnezeiască, sunt mai buni ca 240 de oameni care se adună într-o altă atmosferă și nu-L pot trăi pe Dumnezeu.

Noi putem fi ceva unul față de celălalt, dar, de fapt, noi nu suntem absolut nimic. Însă în fața lui Dumnezeu, noi suntem exact ceea ce suntem, începând de la primul până la ultimul. Nu există

niciunul care s-ar putea ascunde sau s-ar face mai bun sau care ar putea schimba ceva. Dar există numai Unul care te poate schimba de tot pe tine și pe mine, în interiorul nostru. Din acest motiv ne adunăm noi aici sub vestirea Cuvântului lui Dumnezeu, pentru ca Dumnezeu să ne vorbească, ca să ne cercetăm și să-L lăsăm pe El să lucreze.

Un alt cuvânt este scris în Proverbe. Acest cuvânt este ceva foarte deosebit: Proverbe 26:20: „*Când nu mai sunt lemne, focul se stinge; și când nu mai este niciun clevetitor, cearta se potolește*”. Trist, așa? În trecut, oamenii au căutat lemne și cărbune, ca să aibă căldură. Și clevetitorii sunt aici și, dacă ei nu ar mai fi aici, atunci nu ar mai fi nici ceartă, n-ar mai fi nici dezbinare (discordie). Atunci ar fi doar bucurie în poporul lui Dumnezeu. Eu am o grămadă de texte biblice pe care am putea să le citim și sper ca Dumnezeu să ni le pună și să ni le scrie în inimă, pentru ca noi să vedem: cine suntem noi, oare, în fața Lui? Nu oameni normali de fiecare zi, ci copii ai lui Dumnezeu, în care Dumnezeu a făcut lucruri mari. Și dacă Sfânta Scriptură spune în Noul Testament: Iacov 1:26: „*Dacă crede cineva că este religios și nu-și înfrânează limba, ci își înșeală inima, religiunea („serviciul divin” în limba germană) unui astfel de om este zadarnică*”. Nu serviciul lui de idolatrie, ci serviciul divin. De fapt, serviciul divin al tău și al meu, adică serviciul nostru divin, este zadarnic și fără niciun folos, dacă noi nu punem limba noastră la dispoziția lui Dumnezeu.

Proverbe 26:20: „*Când nu mai sunt lemne, focul se stinge; și când nu mai este niciun clevetitor, cearta se potolește*”.

Oh, Dumnezeule, dă har ca aceste lucruri să se sfârșească!

Versetele 21 și 22: „*După cum cărbunele face jăritic și lemnul foc, tot așa și omul gâlcevilor aprinde cearta. Cuvintele clevetitorului sunt ca niște prăjituri, alunecă până în fundul măruntaielor*”.

Voi știți foarte bine ce sunt prăjiturile: versetul 22: „*cuvintele clevetitorului sunt ca niște prăjituri*”. Cine își mai poate aminti de timpul când eram copii mici și primeam prăjituri? Aceasta nu se întâmpla în fiecare zi. Aceasta nu a fost o pâine de grâu, ci acestea erau specialități. Și aceste prăjituri, aceste specialități, le-am mâncat cu poftă. Exact așa sunt cuvintele unui clevetitor. Și cel ce ascultă, mănâncă o prăjitură după alta și el crede că i-a fost dat un dar

asemănător celui de crăciun. El primește aceste prăjituri și nu își dă seama din ce fel de aluat sunt făcute, de unde vin ele. El le primește și spune: „Oh, ce bune sunt!” Toate aceste specialități, prăjituri, vor fi înghițite fără probleme. „Ele alunecă până în fundul măruntaielor”.

Acum mai vine ceva și anume versetul 23: *„Ca zgura de argint pusă pe un ciob de pământ, așa sunt buzele aprinse și o inimă rea”*. Ați citit vreodată acest cuvânt? Există buze care ard de dragostea lui Dumnezeu. Da! Și inima lor este plină de răutate. Nu iubiți cum a iubit Cain! Dacă ar fi inima și buzele noastre una! Dacă cineva vă spune: „Eu nu am nimic împotriva fratelui meu. Eu îl iubesc din suflet. Dar, de fapt, nu aș dori să am ceva de a face cu el!” - buzele ard. Așa cum este scris: *„Așa sunt buzele aprinse”*; ele ard, le poți vedea de la depărtare. Ele sunt roșii, ele ard, dar inima lor este, așa cum este scris, o inimă rea.

Versetul 24: *„Cel ce urăște se preface cu buzele lui și înlăuntrul lui pregătește înșelăciunea”*. Cine are ură în inima lui, acela se înșală pe sine însuși și pe ceilalți cu buzele lui. El va fi un înșelător pentru toată veșnicia.

Dragostea lui Dumnezeu nu cunoaște niciun fel de ură. Aceasta o credem cu toții. Eu citesc mai departe: versetul 25: *„Când îți vorbește cu glas dulce, nu-l crede, căci șapte urâciuni sunt în inima lui”*. Un număr foarte frumos: numărul șapte. Numărul șapte este cunoscut de fiecare ca un număr deplin. Aici vedem că numărul șapte nu este folosit doar la lucruri bune. *„Când îți vorbește cu glas dulce nu-l crede, căci șapte urâciuni sunt în inima lui”*. Acum urmează. Noi nu ne putem verifica inima noastră, apoi inima altuia. Vorbe amabile: „Oh, frate, eu te înțeleg așa de bine. Dacă cineva poate înțelege, eu sunt acela”. Apoi începe totul. Tu te sfârâmi în interiorul tău și vine ca o ploaie peste tine. Apoi te gândești: „Oh, în sfârșit un om, în sfârșit cineva care te înțelege!” Da, el a înțeles cum să te înșele. Da, el a înțeles cum să-ți pună o capcană. Da, el a înțeles să dea tonul respectiv, care se pare că ar avea un sunet bun.

Oh, eu m-am întrebat și mă întreb și în seara aceasta: „Cine suntem noi și cine este poporul lui Dumnezeu, de fapt? Pe cine se mai poate bizui Dumnezeu? Unde este adevărul, sinceritatea și dragostea față de Dumnezeu și de poporul Lui? Cum ar trebui să fie? Astăzi se

spune ceva și mâine este deja totul întors. Nimeni nu poate să tacă de tot. Ce să facem?

Aici merge mai departe. Și eu am citit acest Cuvânt de astăzi, pe care de mult nu l-am mai citit. Să citim mai departe: versetul 26: „*Chiar dacă-și ascunde ura în prefăcătorie, totuși răutatea lui se va descoperi în adunare*”.

Există o zi, așa cum am auzit în cuvântul de introducere, în care tot ce este ascuns, va fi adus la suprafață, va fi descoperit. Dragii mei frați, surori și prieteni, eu cred că Domnul va scoate o Adunare, sinceră în inima ei; un frate care este un frate și o soră care este o soră și un prieten care este un prieten, oameni pe care Dumnezeu și noi ne putem bizui. O puteți crede cu toții? La Dumnezeu, acest lucru este posibil.

Noi nu mai putem să ne privim pe noi înșine, ci să spunem: „Doamne, fă-o Tu în mine prin harul Tău”. Dar, credeți-mă, Dumnezeu nu poate face nimic până ce nu a avut loc această transformare interioară. Ce folos are dacă punem vinul nou în burdufuri vechi? Ce folos are o ungere după alta și o binecuvântare după alta, dacă interiorul nostru nu a fost transformat, ci a rămas așa cum a fost?

La ce ne folosesc, la urmă, toate binecuvântările, toate darurile, toate slujbele divine sau tot ce am avut? Până la urmă am putea enumera și mai multe și am putea spune: „Doamne, nu am făcut noi în Numele Tău asta și cealaltă sau și mai multe?” Atunci Domnul ne va privi și va spune: „Eu nu vă cunosc. Eu nu știu de unde sunteți”.

Eu cred că Domnul vrea să atingă ceva cu aceste predici. Eu cred că acesta este timpul în care noi trebuie să punem mâna pe inimă. De fapt, ar trebui să fie altcumva. Eu știu că noi nu o putem face de la noi înșine. Da, o știu! Dar dacă noi îi spunem un „Da” Domnului și îi vom spune: „Doamne, noi venim în prezența Ta, ca Tu să poți ajunge cu noi la țintă. Noi nu venim aici doar ca să ascultăm Cuvântul Tău, ci să și trăim ceea ce este scris în el”.

Mai există și alte cuvinte, dar nu le putem citi pe toate. Însă mai era încă unul, din prorocul Moise. Dar de ce să le citim pe toate? Voi știți că și Noul Testament vorbește despre aceste lucruri. Un text

biblic pe care l-am citit de curând din Efeseni 4:27: „*Și să nu dați prilej diavolului*”. (în limba germană: clevetitorului).

Dumnezeu să ne dăruiască mie și ție mult har, ca să recunoaștem că Adunarea Lui trebuie să fie exact așa cum a fost la început, oameni care au fost născuți din nou la o nădejde vie, pe care Dumnezeu îi poate sigila cu Duhul Sfânt, oameni care poartă în inima lor caracterul lui Isus și îl și manifestă.

Aș dori să mai citesc pe scurt câteva texte din această predică. Voi știți că este una din cele mai triste predici, una care ne vorbește mult inimii noastre. Aici este vorba despre răstignirea Domnului Isus Hristos, când Domnul nostru a stat în fața lui Pilat, pe când El a fost acuzat, judecat și a trebuit să ducă crucea sus la Golgota. Fratele Branham și-a ales tema aceasta dându-i titlul: „Ce să fac cu Isus?” Ce vei face tu cu Isus? Aceasta este o întrebare personală. Noi intrăm în amănunte în acest text și, de fapt, nu mai avem ce spune despre acest text, fiindcă este deja destul.

Aici este spus: „Vedeți, este credința voastră. Niciodată nu sunt simțămintele voastre. Niciodată nu are importanță dacă mâna mea încă nu este dreaptă; aceasta nu are nimic de-a face. Credința mea o realizează! Prin credință, noi vedem în fața noastră tabloul unei persoane care este vindecată pe deplin. Și noi mergem pas cu pas înainte până când ne punem în situația acestei persoane; noi mergem, într-adevăr, cu aceasta”. Și aceasta este ceva. Voi știți că, înainte, povestește despre această femeie cu cancer. El vorbește aici despre această vindecare; acest cancer a fost în laringe. El descrie pe primele pagini toată lucrarea, că un demon este centrul acestui cancer și că acest demon a ieșit afară și această femeie a tușit puternic, încât a scuipat acest cancer afară. Iertați această expresie în acest loc. El ne dă aici un exemplu. Îți arată ție și mie că aici nu avem de a face cu carne și sânge, ci, într-adevăr, fie cu Duhul lui Dumnezeu, fie cu alte duhuri care realizează lucrări duhovnicești sau trupești.

Aici, el mai spune următoarele: „Asta este! Prin aceasta se întâmplă. Prin credința voastră, nu prin simțămintele voastre; credința voastră o realizează. Mulțumiri și laudă lui Dumnezeu”.

Bineînțeles, noi am trăit unele lucruri cu Dumnezeu. Dar dacă se întâmplă o asemenea vindecare spontană, pe care o poți dovedi

oamenilor, atunci acest lucru este ceva convingător. Noi vedem aici că este vorba despre credința noastră. Dar nu credința în noi, ci doar credința noastră în El, în El care a biruit lumea, în El care a învins pe crucea de la Golgota, toate puterile Satanei, toate puterile păcatului, ale bolii și ale morții.

Aici spune mai departe - mai întâi vine textul biblic din Matei 27:11-26, despre Pilat, răstignirea și așa mai departe. Apoi spune: „Ce tablou trist! Dacă vreți să dați un nume acestei predici, i-aș spune: «Ce să fac cu Isus, Căruia I se spune Hristosul?»» tema mea aș vrea să fie: «Isus a fost dat în mâinile voastre, ce veți face cu El?»»

Eu am spus odată într-o predică de evanghelizare, acum câțiva ani că același lucru pe care îl fac oamenii cu El, același lucru îl va face și El cu ei, când timpul va lua sfârșit și va veni judecata. Cine Îl respinge aici, va fi acolo respins de El și cine Îl primește aici, va fi acolo primit de El. Cine Îi va spune aici un „bun venit”, acela va fi bine venit acolo. Aceasta este promisiunea pe care ne-a dat-o El.

Aceasta este cea mai mare și cea mai importantă decizie a unui om în viața lui. Multe decizii sunt importante, dar sunt trecătoare. Însă această decizie este veșnică. „Ce vei face tu cu Isus?”, cu Isus din Nazaret, cu Mântuitorul tău, cu Acela care Și-a vărsat sângele Său și viața Lui pentru tine și pentru mine pe crucea de la Golgota? „Isus a fost dat în mâinile voastre!” „Ce vom face noi cu El?”

După aceasta, fratele Branham intră în subiectul judecății. Să mai citim un mic fragment în această legătură: „Pentru tot ce se întâmplă, trebuie să existe un motiv. Fiindcă este motivat, desigur, de duhul care este în oameni și așa mai departe. Totul are un motiv și un obiectiv și pentru aceasta trebuie să existe un motiv. Motivul pentru care a trebuit să se întâmple așa, cu cel mai mare Om de pe pământ, a fost: sosise timpul pentru aceasta. Trebuie să fie așa și nu exista nicio cale de scăpare. Trebuia să fie acest timp. Și Isus a trebuit să vină pe pământ exact în același mod cum a făgăduit-o Cuvântul lui Dumnezeu”. Noi am putea citi mai departe. Aici scrie foarte clar: „Totul se întâmplă pentru un anumit motiv, pentru timpul respectiv”.

Dacă exista ceva în viața oamenilor, ce ei nu puteau pricepe, aceasta era răstignirea Domnului Isus Hristos. Noi nici nu ne putem închipui acest lucru în ziua de azi, ce era în mintea atâtor mii de oameni. Unii spuneau: „Acela este Cel care este născut de această

Maria, înainte ca ea să fie măritată”. Unii spuneau asta, alții cealaltă, iar alții spuneau: „El este prorocul din Galileea”. Alții strigau: „Osana Celui ce vine în Numele Domnului, Împăratul lui Israel!” Unii spuneau asta, ceilalți altceva!

Noi știm cine era Isus. Tot așa știm că, atunci era o mare învălmășeală. Și oamenii nu mai știau unde să meargă. Într-o Evanghelie scrie: „... dar acesta este ceasul vostru și puterea întunericului”. (Luca 22:53b).

Citesc mai departe: „Dacă Cuvântul a fost vorbit și pentru această generație, atunci se va ridica cineva prin care se va împlini acest Cuvânt, fiindcă Dumnezeu l-a vorbit. Este o confirmare a Cuvântului vorbit. Isus a împlinit fiecare făgăduință și El a fost Cuvântul confirmat ca Mesia. Exact așa este. Mai există cuvinte din Biblie vorbite și pentru ultimele zile. Aceste cuvinte trebuie să primească viață”.

După aceasta, fratele Branham intră în anumite texte biblice. De exemplu: Evrei 4:12; el vorbește aici despre cei aleși. Aici spune: „Numai cei aleși vor vedea acest lucru. Întotdeauna doar cei aleși au fost aceia care au recunoscut, fiindcă ei sunt aleși și rânduiți ca să o vadă”.

Aceasta este toată taina. Deja, înainte de a fi născut Esau și Iacov, Dumnezeu a hotărât, în așa fel ca hotărârea Lui dinainte să rămână în picioare. Așa este! Cei aleși o văd, dar nu rămân doar așa, ci ei și aud și o primesc. Cuvântul intră în lăuntrul lor și într-o zi, acest Cuvânt trebuie să aducă la suprafață ceea ce conține el ca făgăduință. Și, în aceștia, credința va deveni realitate, exact așa cum a devenit realitate și în Hristos.

Întotdeauna numai aleșii o văd, o vor recunoaște. Ei sunt aleși pentru aceasta și rânduiți să o și vadă. Cinste și mulțumire Dumnezeului nostru!

Cine suntem noi ca să putem auzi, aici, Cuvântul lui Dumnezeu? Și nu numai aceasta, ci să auzim Cuvântul lui Dumnezeu pentru acest timp, în așa fel încât Cuvântul lui Dumnezeu care a fost vorbit deja dinainte, să poată fi împlinit prin noi?

Noi putem spune ca Maria: „*Iată roaba Domnului; facă-mi-se după cuvintele tale*”. Cine și ce suntem noi? O grămadă de nenorociți pe lângă care ai putea trece. Dar Dumnezeu a văzut altceva în spatele acestui trup omenesc. El a văzut sufletul tău și al meu, El te-a mântuit

pe tine și pe mine, El ne-a iertat și ne-a dat har. El ne-a binecuvântat și ne-a deschis ochii. Oh, ce har și ce înțâietate!

Aici scrie: „Mai există cuvinte din Biblie și pentru ultimele zile! Aceste cuvinte trebuie să primească viață!” Noi am citit la început, în cuvintele de introducere, ce se va întâmpla, ce va fi și noi am putea citi multe texte biblice. Dar noi ne ocupăm acum doar de cuvintele acelea care ne privesc pe noi înșine.

În popoare și pe acest pământ, Cuvântul lui Dumnezeu se împlinește fără ca noi să punem ceva sau să facem ceva de la noi înșine. Dar în cei credincioși, Cuvântul lui Dumnezeu se împlinește doar atunci, când ei îl primesc cu adevărat prin credință, altfel nu!

Aici scrie mai departe: „Într-o zi, în Capernaum, El a luat Scriptura și a citit din ea. Ați observat că El a citit doar o parte din Scriptură, apoi a pus cartea de-o parte, spunând: «Astăzi s-a împlinit această scriptură». El urma să predice numai despre anul de veselie”.

Anul al cincizecilea, numit anul de veselie, era anul în care toți sclavii puteau să meargă liberi. Ei aveau dreptul să arunce totul de-o parte, când auzeau sunetul trâmbițelor în anul de veselie. Atunci fiecare putea să meargă acasă, fiecare datorie era plătită și fiecare era liber. De aici vine expresia: „anul de veselie al Domnului”. Anul de veselie al Domnului este mesajul de bucurie al Evangheliei lui Isus Hristos, care ne eliberează, pentru ca, fiecare om care îl aude, să devină liber și cel ce este rânduit, să vadă slava Domnului.

Mai departe scrie: „Vedeți? Deseori, El permite ca noi să fim orbi până în ceasul în care avem nevoie de aceasta. El permite ca noi să fim orbi pentru lucrurile pe care le vedem astăzi, fiindcă acesta este ceasul în care avem nevoie de ele, pentru ca ziua în care trăim acum să fie dovedită. Părinții noștri nu au știut aceste lucruri. Biblia spune că ei nu au știut. El le-a ținut ascunse până în zilele de pe urmă, în care ele vor fi descoperite fiilor lui Dumnezeu. Ele vor fi descoperite, ca slava Lui să fie dovedită spre lauda Lui pe pământ”.

Exact așa cum a fost atunci, așa este și acum. Fiecare învățat putea să meargă cu Cuvântul lui Dumnezeu sub braț și să spună: „Auziți! Aici scrie asta, acolo cealaltă”. Și ei nu au observat că în fața lor stătea Acela - nu numai asta sau cealaltă, aici un pic și acolo un pic, așa cum a spus prorocul Isaia. Ci aici stătea toată plinătatea lui Dumnezeu în trup. Aici stătea toată împlinirea Cuvântului care a ieșit

din gura prorocilor. Și ei căutau aici, căutau acolo și cărturarii învățau poporul conform acestuia. Ei au dus oamenii în eroare cu Sfânta Scriptură, i-au condus pe lângă împlinirea Cuvântului, cu propria lor Biblie. Așa este!

Dacă s-ar fi întâmplat cu alte cărți lumești sau cu cărți de filozofie, atunci nu am putea spune multe. Ai da din umeri și le-ai lăsa în pace. Dar aici, fiecare, începând de la primul până la ultimul, vine cu Sfânta Scriptură.

Voi știți că și diavolul când a venit la Domnul, el nu a făcut niciun fel de introducere, ci a spus: „*Este scris: «El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta și ei Te vor lua pe mâini ca nu cumva să te lovești cu piciorul de vreo piatră»*”. Atât! El ar mai putea spune: „Este scris aici sau acolo...”, poate mai știa versetul și capitolul. Și ce era? Domnul nostru nu a ascultat mult din ceea ce a spus el, ci El îi răspundea imediat cu Cuvântul.

Dragii mei, nu este de ajuns să luăm un cuvânt de aici și unul de acolo, doar ca să-I argumentăm lui Dumnezeu, ci trebuie să luăm lucrurile împreună, ca să putem înțelege cuvintele lui Dumnezeu și să putem primi binecuvântarea pe care El a făgăduit-o.

Nu vedem noi că este același lucru până în ziua de azi? Voi știți, exemplul cel mai bun este din Matei 28, unde se spune: „Păi, da, aceste cuvinte le-a rostit Domnul Isus”. Acest verset este foarte accentuat. Și ce este? Ei conduc oamenii în rătăcire cu litera, pe lângă descoperirea adevărată a Cuvântului și a Duhului. Acest lucru este foarte trist. Noi nu Îi putem mulțumi destul lui Dumnezeu pentru marea prioritate, că noi nu am auzit doar litera, ci am recunoscut că aceste litere au devenit cuvinte și aceste cuvinte au devenit versete, aceste versete au devenit capitole și toate aceste capitole au devenit o carte, iar această carte a devenit o descoperire a lui Isus Hristos! Acesta este lucrul cel mare pe care Dumnezeu ni l-a dăruit acum, în aceste zile de pe urmă, prin harul Lui. Acest lucru nu ar trebui să-l desconsiderăm.

Aici scrie așa cum am citit: „Vedeți, deseori El permite ca noi să fim orbi pentru unele lucruri până în ceasul în care noi avem nevoie de ele”. Mult timp nu am văzut anumite lucruri. Apoi am văzut anumite lucruri, iar altele nu. Apoi iarăși am văzut ceva. Adică, așa cum am avut noi

nevoie, așa ne-a dat Dumnezeu lucrurile, unul după celălalt. Dacă El ne-ar fi spus totul dintr-o dată, noi am fi căzut la pământ și nu le-am fi putut purta. Atunci Domnul a spus: „*Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și va descoperi lucrurile viitoare. EL Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi*”. Exact același lucru se întâmplă în zilele acestea.

„El permite ca noi să fim orbi pentru lucrurile pe care le vedem astăzi, fiindcă acesta este ceasul în care avem nevoie de ele, pentru ca ziua în care trăim acum să fie dovedită. Părinții noștri nu au știut aceste lucruri”.

Oh, ce minunat ca noi să putem cuprinde că Dumnezeu a avut un anumit Cuvânt pentru fiecare secol. Apoi, mai sunt făgăduințe care se referă la sfârșitul timpului în care trăim noi acum. Și, în acest timp de sfârșit, nu se împlinesc doar făgăduințele atotcuprinzătoare ci, în special, acele cuvinte ale lui Dumnezeu care sunt făgăduite dinainte, pentru acest timp. Și noi putem avea parte de ele prin harul Lui.

Isus a fost și este Cuvântul făcut trup. „Ce faci tu cu Isus?” La început a fost Cuvântul și Cuvântul a fost cu Dumnezeu și Cuvântul a fost Dumnezeu. Totul s-a împlinit în El. Ceea ce faci tu cu Cuvântul Lui, același lucru îl faci și cu El. Dacă primești Cuvântul Lui, Îl primești pe El.

Nu am citit noi deja în Cuvântul de introducere, sau a fost primul verset după aceea? Aici este: Matei 10:40, 41: „*Cine vă primește pe voi, Mă primește pe Mine; și cine Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine. Cine primește un proroc, în numele unui proroc, va primi răsplata unui proroc; și cine primește pe un om neprihănit, în numele unui om neprihănit, va primi răsplata unui om neprihănit*”.

Domnul i-a trimis pe ai Săi cu Cuvântul Lui. Nu a fost Cuvântul lor, ci a fost Cuvântul Lui. Și, până în ziua de azi, Domnul trimite pe slujitorii Săi cu Cuvântul Lui. Și aici, Domnul spune: „*Cine vă primește pe voi, Mă primește pe Mine; și cine vă aude pe voi, Mă aude pe Mine*”. Oh, dacă ar fi așa! Dacă dăm Cuvântul mai departe, vorbirea lui Dumnezeu să ne fie dată nouă, tuturor, ca Domnul să-ți vorbească ție și mie, nouă tuturor.

Eu cred că acum ne merge exact așa cum le-a mers și ucenicilor, pe care Domnul i-a luat de-o parte, în Matei 13:34,35: „*Isus a spus noroadelor toate aceste lucruri în pilde; și nu le vorbea deloc fără pildă, ca să se împlinească ce fusese vestit prin prorocul, care zice: «Voi vorbi în pilde, voi spune lucruri ascunse de la facerea lumii»*”. Nu să le tâlcuiască, ci să le înțeleagă.

Același lucru îl mai face Dumnezeu astăzi, cu tine și cu mine, cu toți care îl cred și îl aud. Anumite lucruri au fost ascunse până în zilele de pe urmă și nu au fost descoperite. Dar acum, așa cum este scris: „*ci că în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi, prorocilor*”.

Să ținem minte acest lucru. Nu scrie: „cum a descoperit El învățătorilor și evangheliștilor”, nu „bătrânilor și diaconilor”, nu „păstorilor” sau la mulți alții ci, „așa cum a descoperit El, robilor Săi, prorocilor”. Noi suntem într-un secol profetic. Trebuie să înțelegem și să pricepem că Dumnezeu vorbește prin Cuvântul Său și trebuie să-L rugăm tot timpul ca El să ne dea înțelegerea Scripturii.

Acum, la sfârșitul acestei adunări, doresc să spun ceea ce am pe inimă: Cuvântul lui Dumnezeu să nu cadă într-o groapă de ucigași, nu într-o inimă care este altcumva decât cum vorbesc buzele, ci într-o inimă înnoită, o inimă care aparține lui Dumnezeu, o inimă în care El poate să locuiască, în ceva care este înnoit.

Un poet cântă: „Dă-mi o inimă ca a Ta, plină cu mlădițe sfinte, plină de credință și dragoste!” De ar pune Dumnezeu Cuvântul Lui într-un vas nou! Dacă ar pune Dumnezeu Cuvântul Lui cel minunat și scump, pe care noi l-am putut auzi prin harul Lui, într-un vas nou în așa fel încât noi să putem spune: „Tot ce a fost vechi, a trecut. Privește, totul s-a înnoit!” Numai atunci s-a meritat totul. Numai atunci se poate confirma Cuvântul descoperit în tine și în mine. Numai așa se poate realiza o armonie. Fiindcă omul pământesc nu poate primi lucrurile duhovnicești; de aceea, Dumnezeu să realizeze în tine și în mine o lucrare vrednică de El, să facă din noi un vas care să primească și să poarte Cuvântul Lui minunat. Și într-o zi, acest Cuvântul va fi o putere dumnezeiască. El va găsi și confirmarea, dacă noi îl vom primi. Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți prin harul Lui! Amin!